

Arrest

nr. 129 295 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 14 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2014 werd aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (onder een bijlage 13quinquies). Het betreft de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 13/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 20 april 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen...

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet enkel voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de Staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

De verwerende partij stelt bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vast dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In casu, verblijft verzoekster in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij betwist dit niet in het verzoekschrift.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten ingeval er een hogere rechtsnorm wordt aangehaald. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

*"Schending van: - artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM);
- artikelen 7, 62, 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt;
- recht op eerlijke administratieve procedure, en meer bepaald het recht om gehoord te worden en zich te verdedigen, die rechtsbeginselen vormen en die ook voorzien zijn in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (HGEU); Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" en verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van (gedwongen) terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique*

et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume- Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Artikel 7 par. 1.1° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 wet van 15 december 1980 voorziet: "Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is: 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Artikel 74/13 wet van 15 december 1980 stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen. De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : (...). Het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, is een rechtsbeginsel dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, ook voorzien in artikel 41 van het HGEU (EHJ, C-277/11, M. M. contre Irlande, pt 84).

1. Eerste onderdeel

Verwerende partij is schuldig aan een manifeste appreciatiefout, daar verzoekende partij in het bezit was, op de tijd van de bestreden beslissing, van een verblijfsvergunning (gevolg van de beslissing tot ontvankelijkheid van haar regularisatieaanvraag voor medische redenen).

2. Tweede onderdeel

De beslissing houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval. Nochtans stelt artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Verwerende partij was op de hoogte van de medische situatie van verzoekende partij, en heeft er geen rekening mee gehouden vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Artikel 74/13 en de motiveringsplichten werden geschonden daar uit de motivering van de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat de medische situatie werd in rekening gehouden.

3. Derde onderdeel

De motivering is niet passend daar er niet wordt gemotiveerd "rekening houdend met alle elementen waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte op de tijd van de beslissing", meer bepaald de regularisatieprocedure die ingediend werd. De motivering is ook niet passend omdat het onmogelijk is te weten of er met die procedure rekening werd gehouden door verwerende partij.

4. Vierde onderdeel

Verwerende partij heeft artikel 3 EVRM geschonden daar er geen zorgvuldige onderzoek werd gevoerd van de situatie van verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, hoewel zij uitdrukkelijk artikel 3 EVRM heeft ingeroepen om niet verwijderd te worden van het grondgebied (zie regularisatie aanvraag).

5. Vijfde onderdeel

De motivering is niet passend noch afdoende daar de juridische basis niet duidelijk noch passend is: "artikel 75, par. 2 / artikel 81 en artikel 75, par. 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981". Artikel 75 par. 2 en artikel 81 betreffen asielzoeker na een beslissing tot weigering van de internationale bescherming van de Commissaris-generaal. De asielprocedure van verzoekende partij is al meer dan één jaar afgerond, en zij was, op de tijd van de beslissing, in het bezit van een verblijfsvergunning

omwille van haar medische situatie. Verwerende partij mocht artikel 75, par. 2 / artikel 81 en artikel 75, par. 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet inroepen. De motivering is bijgevolg niet passend noch afdoende.

6. Zesde onderdeel Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder de mogelijkheid te bieden aan verzoekende partij om haar standpunt te laten uiten. Het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, is een rechtsbeginsel dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, ook voorzien in artikel 41 van het HGEU (EHJ, C-277/11, M. M. contre Irlande, pt 84). Verwerende partij moet de betrokkene laten horen « dès lors que l'administration se propose de prendre à rencontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (CJUE, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, points 36 et 37) ; De bestreden beslissing is nadelig voor verzoekende partij daar zij zich in België wenst te vestigen, haar aandoeningen te laten behandelen, en de nodige beroepsprocedure in te dienen. Verzoekende partij werd niet in staat gesteld (...). Verwerende partij moest rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij en zij moest in staat worden gesteld om haar standpunt te laten gelden. De beslissing zou zeker verschillend zijn geweest indien zij haar opmerkingen had kunnen doen. (...) Verzoekende partij haar recht om gehoord te worden, om een eerlijke procedure, artikel 41 HGEU, en het zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.”

3.2. Inzake artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van die verdragsbepaling vormt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zijn mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat zij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. In medische zaken, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in haar rechtspraak sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1.997, nr. 30240/96) immers een hoge drempel.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk, moeten verzoekers in concreto dan ook aantonen dat hun actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissingen. Verzoeksters levert het vooropgesteld bewijs niet.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 3 EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoont dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van een correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, noch toont zij aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC